

XVHI

Foredere

117574

29/3

På en Skjærtorsdag som idag for over 1900 år siden ble det skjendigste forræderi som den kristne verden kjenner til begått. Som offer for dette forræderi falt han som har gitt vår religion navn, og den som forrædde ham, var en av hans egne disipler. Siden den dag står navnet JUDAS uløselig forbundet med forræderstemplet. Skriften sier at Judas begikk sitt forræderi for lumpne 30 sølvpengers skyld, men skriften sier også at Judas - da han ble klar over hva han hadde gjort - kastet belønningen fra seg og gikk bort og hengte seg.

I de tidene vi nettopp nå gjennomlever, faller ordet forræder ganske lett i munnen på mange mennesker. En beskyldning som ofte er brukt i forbindelse med denne krigen, er ikke bare -som jeg omtalte i forrige foredrag, krigsforbrytere, - men framfor noe landsforrædere.

Så ofte er betegnelsen "landsforræder" brukt i denne hektiske tiden at det kan være grunn til å se på hva ordet egentlig innebærer. Hvis man slår opp i den store encyklopædi, "Store nordiske konversasjonsleksikon", som vel er det mest omfattende verk av sin art i Norden, så finner man følgende definisjon av landsforræderi:

"Den gjengse fellesbetegnelse for forbrytelse der består i at bevege en fremmed makt til at påføre landet krig eller under en sådan, hjelpe fienden imot sitt eget land."

Det er nettopp dette man har villet beskyldt oss i Nasjonal Samling for, at det var vi som anmodet tyskerne om å komme hit og at Vidkun Quisling direkte var årsak til at tyskerne besatte Norge. Som så ofte før, er dermed tingene snudd på hodet. Jeg har tidligere påpekt at det ikke var oss i Nasjonal Samling som brakte krigen over Norge. Jeg har dokumentert at det var Nasjonal Samling som i en årrekke advarte mot den utvikling som fant sted i Europa og i vårt eget land og framfor noen annen organisasjon kjempet for at vårt land politisk, moralsk og militært skulde settes i stand til å motstå presset under den storkrig som vi så måtte komme. Jeg har i den forbindelse sitert en rekke uttalelser

s.4

s.5

Fra Vidkun Quislings side som tydeligere enn noet viser hans klare syn og hans urokkelige linje når det gjelder de politiske og militære forviklinger i Europa, og jeg har på den annen side sitert uttalelser fra såkaltte ledende, norske politikere om de samme problemer. Forsåvidt skulde det være unødvendig å trekke alle disse ting fram igjen, men et kort resymè vil vel i denne forbindelse være på sin plass.

I august 1936 sa Vidkun Quisling :

"Santidag som revolusjons- og regjeringspartiet således bryter Norges nøytralitet, har dets ledere med velberåd hu gjort sitt beste til å ødelegge landets forsvarsevne.

Norges nøytralitet er brutt politisk.

Vi er innviklet i en landsforradersk politikk som fører til krig, uten engang på noen måte å være forberedt militært."

Etter gjentatte advarsler i hele 1937 og 38 sier Quisling i en artikkel i Fritt Folk 1. oktober 1938 :

"Hvis det enno er noen mulighet til å redde Norge fra krig og nasjonal utslettelse, må det norske folket i denne tolvte time selv stoppe krigspolitikkerne og fri seg fra et styre som er med i den internasjonale sammensvergelse for krig, og solidarisk med de fremmede makter som vil ha Norge med i krigen. Vekk fra statens styre med Mowinckel, Koht og Hambro, Nygaardsvold og de andre krigspolitikkerne ! Nordmenn, trekk dem til ansvar for deres forbrytelse mot fedrelandet og mot det norske folks frihet og fred! For folket og for fredens dyld ! "

I sin store tale på Nasjonal Samlings riksmøte på Hamar i august 1939 var Quislings advarsler mer inntrengende enn noensinne. Her sier han at vi er tvunget til å innstille oss på at Norge blir krigsskueplass.

"Jeg påstår ikke sikkert at vi får krig. Men jeg mener at det er ovenhengende fare for et krigersk oppgjør i Europa, og at forbundet mellom England og bolsjevikregjeringen mot Tyskland sammen med våre partipolitikeres internasjonale folkefrontforbinder og folkeforbundspolitikker har ødelagt chansen for Norge til å være nøytral i den truende krig."

En måned senere hevder han:

"Makter vi ikke å hevde vår nøytralitet - går Norges frihet og selvstendighet tapt."

Så sent som 16. mars 1940 der Quisling behandler Englands og Frankrikes stadige nøytralitetsbrudd og deres bestrebelse på å trekke Norden, i særdeleshet Norge, med i krigen, sier han:

"Vi har all grunn til å frykte alvorlige inngrep først og fremst i våre territorialfarvann."

Samtidig klarlegger han at vestmaktene har all interesse av å få Norge med i krigen på sin side, først og fremst fordi det engelske forsøk på å sulte ut Tyskland ikke kan føre til målet så lenge Norden holder seg nøytral.

"Og like selvfølgelig," hevder Quisling, "ligger det i Tysklands interesse at krigsskueplassen blir mest mulig begrenset og at Nordens nøytralitet opprettholdes."

På den annen side var de "ansvårlige" norske myndigheter ikke villig til å lytte til Quislings advarsler.

Tvertimot hevder et medlem av den forutseende utenriksledelse:

"Det Quisling skriver viser bare at han står fullstendig utenfor enhver begripelse av utenrikspolitiske forhold."

Imidlertid var landets utenriksminister i midten av februar - om ikke tidligere - klar over at vestmaktene hadde til hensikt å trekke Norge inn i krigen. Det har jeg dokumentert i mitt forrige foredrag om "Krigsforbrytere", og etter gjentatte og enno tydeligere meddelelser fra vestmaktens side var han på det rene med at et inngrep i våre territorialfarvann var nær forestående. Den 5. april fikk han meddelelse om at den påtenkte aksjon fra vestmaktens side skulde settes i verk.

Med støtte av regjeringen hadde han tidligere hevdet at det var om å gjøre ikke å komme inn i krigen på feil side, - Hvis det alvorlig bar dit hen at Norge ble trukket inn i verdensoppgjøret. Den "rette" side var etter disse herrer England hvilket også medførte at det intet ble foretatt mot de britiske nøytralitetskremlinger bortsett fra tomme papirprotester. Derfor ble det ikke mobilisert den 8. april da England la miner i norske farvann og dermed brakte oss i krigen, derfor ingen miner lagt ut i norske farvann, derfor var fyrlyktene slukket fra Stådt og sydover på den kyststrekning hvor man kunde vente tysk motaksjon, mens de lyste fra Stådt og nordover der man ventet at England vilde gripe avgjørende inn med sin flåte. Dette er historiske kjennsgjøringar som ikke er til å komme forbi.

I Norges grunnlov § 25 står det om rikets land- og sjømakt:

"Den må ikke overlates i fremmede maktens tjeneste og ingen fremmede maktens krigsfolk undtagen hjelpetropper imot fiendtlig overfall må inndras i riket."

Det framgår altså av grunnloven at fremmede maktens krigsfolk kan trekkes inn i landet som hjelpetropper mot fiendtlig overfall. I nærværende tilfelle er det fast-

slått at overfallet skjedd fra engelsk side i og med de gjentatte nøytralitetskrenkelser, og sist den aktive krigshandling, mineutleggingen i norske farvann. Da det fra norske side ikke ble gjort det ringeste for å verne vår nøytralitet og kaste overfallsmannen bort fra våre farvann, var det Tyskland grep inn. En engelsk be-
rettelse av Norge betød nemlig en trussel for Tyskland som derfor først og framst i egen interesse måtte søke å hindre at England fikk fotfeste her, men som dessuten utvilsomt i dette tilfelle var å betrakte som hjelpe-
tropper imot fiendtlig overfall som ifølge grunnloven kan inndras i riket. Som jeg tidligere har hevdet kom ikke Tyskland hit som fiende av Norge, men for her å møte sine virkelige fiender, England og Frankrike. Den tidligere norske regjering førte oss bevisst inn i krigen på Englands side, og har dermed beveget en fremmed makt til å påføre landet krig og er dermed landsforrædere. At store deler av det norske folk enno har inntrykk av at det er Vidkun Quisling og Nasjonal Samling som er landsforrædere, skyldes ene og alene at det ikke har satt seg inn i - eller ønsker å sette seg inn i - de virkelige begivenheter som ble utspilt omkring 9. april, og også den agitasjon som de rømte landsforrædere har drevet i sitt exil. I og med at Vidkun Quisling overtok regjeringsmakten den 9. april og samtidig ble anerkjent av den tysk regjering som representant for Norge, var Quisling gått inn for å støtte den makt som vilde understøtte den norsk forsvarsmakt i den soleklare plikt, nemlig å sette seg til motverge mot overfallsmannen, - England. Dermed var det lykkes Quisling å bevare Norges suverene stilling som nasjon og samtidig spare landet for krigshandlinger. Det er den rømte regjeringens forbrytelse at den erklærte krig ikke mot overfallsmannen, men mot den makt som vilde understøtte vår nøytralitet, og denne krigs-
erklæring var derfor landsforrædersk i aller høyeste grad.

Det er dessverre mange av våre landsmenn som, sikkert uten å ha sett seg inn i disse forhold, idag fremdeles utfører oppdrag for overfallsmannen og for de rømte landsforrædere. Det er ikke bare at disse forvillende elementer søker å legge hindringer i vegen for okkupasjonsmaktens arbeid her i landet. De gjør også anslag mot bedrifter, transportvesen og forsyninger som direkte går ut over norske interesser og som bare kan tjene ett formål, nemlig

oppskrift. De fleste av disse mennene vet sikkert ikke selv hva de er med på. De aner ikke etfall ikke konsekvensene av sine handlinger. Gjennom sitt arbeid er de bevist eller ubevist med på å utlevere vårt land til bolsjevismen, og stadig tydeligere blir det dokumentert at det er kommunister som står bak deres handlinger og dirigere dem. Det har vært kommunistenes store triumf i den pågående krigen at de har klart å utnytte motstandsgruppene innenfor de foraktjellige folk til sin egen fordel, har kallt dem "patrioter" og "gode nordmenn", men gjennom disse sine håndtlengere arbeider de målbevisst på å skape grobunn for kommunistisk revolusjon og bolsjevismer når krigen ebber ut. Dermed er disse håndtlengere selv om de fleste av dem ikke i øyeblikket er klar over det, med på å utlevere vårt land til en fremmed makt, til Sovjet, og de forgår seg sogar mot det som er fastslått i definisjonen av begrepet "landsforræder", dette med å hjelpe fienden mot sitt eget land. De er dessuten med på en annen sort forræderi, nemlig høyforræderi som består i å vekke opprør o.s.v. i selve landet. Under sin siste tale trakk fylkesfører Rogstad frem en del eksempler på kommunistenes virksomhet i den senere tid, og han kom herunder inn på mange av de redskaper som kommunistene har benyttet seg av i sitt arbeid her heime. Bl.a. ble det nevnt en prest som hadde vært leder av en illegal gruppe og som sogar hadde deltatt aktivt i sabotasjehandlingene. Han hadde mottatt sine ordre fra en mer eller mindre usynlig leder og trodde - som han selv sa - at han handlet som en god nordmann og at det han var med på var patriotiske handlinger som i ett og alt tjente norske interesser. Da han imidlertid i sitt fengenskap fikk ro til å tenke nærmere over tingene og kjennsgjøringene ble lagt fram for ham, gikk det opp for ham i hele sitt alvor hva det var han virkelig hadde vært med på og hvilke interesser han hadde tjent, og hans fortvilelse var dyp og ekte da han forsto rekkevidden av sine handlinger.

Som det har gått ham har det sikkert også gått mange andre som har stillet seg til disposisjon for illegal virksomhet av slik art, men for de flestes vedkommende er de kommet så langt inn i dette djevlelske spillet at de ikke ser noen veg ut igjen, og fremfor alt utøves det en slik terror fra den kommunistiske ledelsen

sile og de fleste ikke tør bryte med det arbeid de en gang er bekvemt inn i. Vi har Eisen lov på et folk innen for motstandsronten, som har gjennomsluttet hele spillet og som vil trekke seg ut eller holde seg passive, skån- nelseløst er blitt likvidert av sine tidligere oppdrags- rivere. Vi har eksempler på at gode nordmenn gjenner til sabotører og til sabotasjevirksonhet og selv er klar over at denne virksomhet er landskadelig og av forrader art, men som ikke tør meddele myndighetene hva de vet fordi dette ansees som angiveri. Likesom de rømte lands- forrædere har forsøkt å velte forraderstemplet over på Nasjonal Samling, som den hule tid har handlet riktig og til landets beste, så har kommunistene forsøkt å lensere begrepet "angiver" som en fellesbetegnelse på alle dem som gjør sin plikt overfor de norske myndig- heter og meddeler hva de vet om folk som gjør anslag mot det norske folks livsinteresser, som planlegger poli- tiske mord, utslettelse av norske bedrifter, ødeleggelse av norske kommunikasjoner, hindringer av våre forsyninger o.s.v. Det er like lite angiveri i den dårlige betyd- ning som kommunistene har lagt i ordet når en nordmann meddeler til myndighetene hva han vet om sabotører og forbrytere av liknende art som det er forraderi å melde en kriminell forseelse til nærmeste politimyndighet. I nærverende tilfelle er det tvertimot en forbrytelse av enhver nordmann ikke omgående å meddele alt han vet om sabotører og planlagte sabotasjehandlinger til nærmeste myndighet, og det er ikke bare en forbrytelse, men man gjør seg dermed også/^{som}medvitende i landsforraderske hand- linger, selv befengt med forradernavnet.

Judas forrådde sin herre ved en typisk vennskaps- og sympatihandling: ved et kyss. Emigrantkomitéen i London begikk forraderi mot sitt land under skinn av fedre- landskjerlighet, De heimlige sabotører og kommunister er også forrædere mot Norge selv om det skjer under skinn av patriotisme og nasjonalfølelse.

Judas kom forsent til erkjennelse av hva han hadde gjort, men da erkjennelsen kom, resulterte den i at han tok sitt eget liv. Det var å håpe at våre heimlige, vil- ledte sabotører kom til erkjennelse idag. Dermed sparer de ikke bare seg selv, men de vil spare hele det norske folk for den værste katastrofe, kanskje for total ut- slettelse.